

**ЗАЩО БОРСУКЪТ И
ЛИСИЦАТА ЖИВЕЯТ В
ДУПКИ
БЕЛОРУСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Разказват, че някога животните нямали опашки. Само царят на животните — лъвът — имал опашка.

Лошо живеели животните без опашки. Зимно време горе-долу прекарвали, но през лятото къде да се даянат от мухите? Случвало се лете не едно животно до смърт да ухапят стършелите и говеждите мухи. До бога надавали вик зверовете, когато ги нападнали.

Стигнал слухът за тази обида до ушите на царя и той издал наредба всички животни да отидат при него, за да получат опашки.

Втурнали се царските глашатаи по всички краища да съобщят на животните царската наредба. Затръбили с тръби, задумкали с барабани. Никого не оставят да спи. Срещнали вълка — казали му. Видели вола, борсука и на тях съобщили. Обадили на лисицата, на белката, на заека, на лоса, на дивата свиня — на всички казали каквото трябва.

Останала само мечката. Дълго я дирили глашатаите, най-после я намерили сънена в бърлогата. Разбудили я, обяснили всичко и ѝ поръчали по-скоро да отиде за опашка.

Но де се е чуло и видяло мечка да се разбърза? Захванала да си мърмори тихичко, запътила се полекичка — троп, троп — всичко наоколо разглежда. Гледа — пчелна дупка на липата.

„Пътят до нашия цар е много дълъг — помислила си тя — трябва малко да се подкрепя.“

Покатерила се мечката на липата, а дупката била пълна догоре с чудесен мед. Замърморила от радост, захванала да дере дупката, да гребе меда, лакомо да лапа. Наяла се хубавичко, погледнала се и що да види — цялата ѝ шуба наплескана с мед!

„Как ще се явя — помислила си тя — в такава премяна пред царските очи?“

Отишла Мецана на речицата, изпрала си шубата и полегнала на припек. И като я напекло слънцето, додето се усети, сладко задрямала и захванала да хърка.

В туй време животните започнали да се събират при царя. Най-първо дотърчала Кума Лиса. Поогледала се и съзряла пред царския дворец купчина опашки: и дълги, и къси, и голи, и пухкави...

Поклонила се лисицата на царя и захванала да говори:

— Дълбоко уважаеми господин царю! Аз първа се отзовах на твоята наредба. Позволи ми да си избира такава опашка, каквато искам.

На царя било все едно каква опашка ще си избере лисицата. Преровила хитрата Лисана цялата купчина с опашки, избрала си най-хубавата — дълга и пухкава.

След лисицата, скок-подскок, пристигнала катеричката, избрала си също хубава опашка, само че по-малка отколкото на лисицата. След нея — белката. И тя хукнала назад с хубава опашка.

Лосът си избрал най-дългата опашка, с гъста метличка на края, за да има с какво да прогонва стършелите и говеждите мухи. А борсукът напилал една широка и дебела опашка.

Конят си избрал опашка от гъсти косми.

Последно дотърчало зайчето.

— Къде си било досега? — проговорил царят на зайчето. — За тебе остана една малка опашчица.

— И тя ми стига! — зарадвало се зайчето. — Така е по-добре, защото леко ще бягам от вълка и кучето.

Закрепило зайчето късичката опашка където трябва, подскочило веднъж-дваж и изтичало весело у дома си.

А царят на животните, като раздал всичките опашки, отишъл да спи.

Едва привечер се пробудила мечката. Досетила се тя, че трябва да бърза при царя за опашка. Дотърчала до царския дворец, а там — нито опашки, нито животни... „Що да сторя сега? — помислила си мечката. — Всички ще бъдат с опашки, само аз ще остана без опашка...“

Тръгнала назад и страшно сърдита затрополяла в своята гора. Върви тя и изведнъж вижда борсука — върти се върху един пън и се любува на хубавата си опашка.

— Чувай, борсуко — рекла мечката, — защо ти е опашката? Я ми я дай!

— Ти какво си наумила, бабо Мецо? — учудил се борсукът. — Нима аз мога от такава хубава опашка да се лиша?

— Ако пък не я дадеш с добро, насила ще ти я отнема — изръмжала мечката и стоварила тежката си лапа върху гърба на борсука.

— Не я давам! — разкряскал се той и хукнал да бяга с всичките си сили.

Погледнала Мецана — в ноктите ѝ останали парче борсуча кожа и крайчецът на опашката. Захвърлила тя кожата настрана, закачила си крайчеца на опашката и влязла в своята дупка.

А борсукът от страх място не можел да си намери. Където и да се скриел, все му се струвало, че мечката ѝ сега ще дойде да вземе останалата опашка. Изровил си той тогава в земята голяма дупка и там се настанил да живее. Раната на гърба му зараснала, но останала една тъмна ивица. И тя се вижда до ден-днешен, не е станала по-светла.

Дотърчала веднъж Лисана. Гледа — дупка, в дупката някой хърка като пиян. Мушнала се в дупката, а там борсукът спи.

— Да не ти е тясно горе, съседе, че си се мушнал под земята? — зачудила се лисицата.

— Да, Лисичко — въздъхнал борсукът, — имаш право, тясно ми е. Ако не трябваше да търся храна, и нощем не бих излизал оттук.

И борсукът разказал на лисицата защо му е тясно на земята.

„Е — помислила си лисицата, — щом мечката е хвърлила око на борсуковата опашка, то какво остава за моята, която е много по-хубава.“

И хукнала да дири убежище, където да се потули от мечката. Цяла нощ тичала, но никъде не могла да се скрие. Най-сетне призори тя си изровила една дупка като на борсука, вмъкнала се в нея, покрила се със своята пухкава опашка и спокойно заспала.

Оттогава борсукът и лисицата живеят в дупки, а мечката тъй си останала — без хубава опашка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.